

МАЙКА

Чичо Джанковата Марушка бѣше дребна кравичка, но въ хомота напрѣгаше наравно съ Бѣлча и блажеше цѣлата кжша. Вимето ѝ висѣше като на породиста коза. На нея се учеха да доятъ дори децата.

Марушка живѣеше сговорно съ всички добичета въ обора. Чичо Джанко и стопанката му я галѣха като свое чедо. Правѣха ѝ често попарка, туряха ѝ миризливо сѣнце, а понѣкога ѝ даваха да хрупне ечемичецъ или смлѣнъ фий.

Вързваха я на най-топлото — чакъ въ дѣното на обора. До каменния зидъ тя никога не допираше. Въ тѣсното мѣстенце между нея и стената вързваха косматата Щръбка, на която гърбътъ бѣше охлузенъ и назжбенъ, като едъръ трионъ.

Щръбка повече приличаше на кожа изопната за сушене, отколкото на живо магаре. За

нея никой не се грижеше. Тя дояждаше огризкитѣ отъ яслитѣ, ако сварѣше да се поналапа, когато я отвържеха за водопой, и често по цѣлъ день дрѣмѣше на праздна ясла. Предъ Марушка пѣкъ винаги имаше по нѣщо. Когато тя полегнѣше сита и блажено запреживаше съ притворени очи, Щръбка боязливо изопваше вжжето, което обвиваше изпития ѝ вратъ, и съ дългия си езикъ открадваше мѣничко отъ останкитѣ.

Тогава Марушка спираше да преживя. Отваряше очи, заглеждаше учудено своята съседка и сякашъ добродушно питаше:

— Отъ какво се боишъ, Щръбке? Че ти си хапни. Азъ съмъ сита . . .

Щръбка веднага омиташе всичко като съ метла и се оттегляше отъ яслитѣ, изпълнена съ благодарностъ и обичъ.